

28-01-094

Øyvind Skard:

Vårt Land 8. juli 1960

Vesten og de „uforpliktete“ land

DET har flere ganger i løpet av denne ATA-konferanse vært nevnt at Vestens fremtid vil bli avgjort av de «uforpliktete» nasjoner i Asia og Afrika (altså de nasjoner som enda ikke har tatt parti). Jeg tror dette er sant.

Paul Henri Spaak sa tidligere på dette møte at vi må hjelpe til at de uforpliktete nasjoner forblir uforpliktet. Det er en meget interessant erklæring. Sikkerlig må vi gjøre alt vi kan for å hindre dem fra å forplikte seg til kommunismen. Men jeg tror ikke at de som leder disse land, har noe særlig gunstig inntrykk av vår form for liv og for demokrati. Jeg tror faktisk ikke at de ønsker den, og kanskje kan de ikke bruke den. »Vi ønsker ikke demokrati slik som vi har sett det i Vesten, og vi ønsker ikke kommunismen, fordi den er en ny form for imperialismen», — slik har en av de ledende menn i Afrika uttrykt det.

Den økonomiske hjelp er nødvendig. Og mer opplysning er nødvendig. Vi må gjøre alt vi kan for å hjelpe både når det gjelder økonomi og skolevesen. På samme tid må vi være realistiske angående de resultater vi kan vente ved å gi bare finansiell hjelp eller hjelp til opplæring. Vi må f. eks. se det faktum i øynene at Kerala, den stat som står høyest i hele India

På møtet hvor man i Atlantic Treaty Association i Oslo nylig behandlet «forholdet mellom Vesten og de uforpliktete land», holdt dr. Øyvind Skard denne talen.

når det gjelder opplysning, likevel var den første stat i historien som ved valg har sluttet seg til kommunismen.

HVILKE er de kjensgjerninger som vi bortsett fra behovet for økonomisk hjelp — må se i øynene?

- 1) Det er bitterhet i mange av de mennesker som har sett levestandarden i Vesten, og som sammenlikner den med levestandarden i sitt eget land.
- 2) Hos mange av de mest opplyste og best utdannede menn er det bitterhet mot Vesten. De føler at de ikke ble behandlet som likemenn den tid de studerte ved universitetene i Vesten, og de føler at de i mange tilfelle ikke har hatt anledning til fullt ut å bruke sin utdannelse til å tjene sitt eget land så lenge som deres folk ikke var uavhengig.

Det er viktig å erkjenne dette faktum: bitterhet og mis-

tanke mot Vesten. Vi pleier ofte å forsvare oss med å hen- vise til de gode ting vi har gjort. Men det er ikke stor hjelp i å diskutere om bitterheten hos de tidligere kolonifolk overfor Vesten er berettiget eller ei. Det nakne faktum er at bitterheten er der. Det er den psykologiske kjensgjerning som vi har å se i øynene, og som vi må finne et svar til.

Det største behov som folkenes ledere i disse land ser, er behovet for indre enhet. De vet at dersom de er innbyrdes splittet, kan kommunismen lettere komme inn og ta makten. Og de sunne ledere i disse land sier at de ikke ønsket å bli kvitt den hvite imperialismen bare for å få rød imperialismen i stedet.

Bitterhet og mistanke mot Vesten og mangel på indre enhet synes å være de største problemer — slik som de fleste ledende menn i de uforpliktete nasjoner selv ser det.

SÅ sterkt jeg kan vil jeg understreke at dersom vi ønsker at vår hjelp i økonomi og undervisningsvesen skal være effektiv, må vi erkjenne disse fakta og finne en vei til å lege bitterheten og å skape enhet innen disse folk.

Hva kan vi da gjøre?

For min del føler jeg at det initiativ vi kan ta i denne retning, er absolutt avgjørende.

Hvis vi ikke finner noen utvei til å lege bitterheten og skape enhet, vil våre tiltak for øvrig bli forgjeves.

I virkeligheten er allerede meget gjort i denne retning. Jeg føler det som en plikt og et privilegium å henlede forsamlingens oppmerksomhet på Moralsk Opprustnings arbeid, særlig i de uforpliktete nasjoner. Enkelte av dere kan kanskje finne at det er en uvanlig ting å gjøre i denne forsamling. Men hvis jeg ikke gjorde det, ville jeg føle at jeg hadde bedratt dere for noe som er grunnleggende viktig for det emne vi taler om, noe som jeg tror enhver som er alvorlig opp- tatt av vår verdens fremtid, bør kjenne til.

Jeg vil bare nevne noen få fakta her, som vil belyse arten av det som her blir gjort.

DR. AZEKIWE, president i nasjonalrådet i Nigeria og Kamerun, en av de store ledere i Afrika, var blitt innbudt til å komme og tale ved en «Folkekongress mot imperialismen» i London, og derifra reise til Prag og Moskva. Han dro til London. Men i stedet for å reise til Prag og Moskva, ble han invitert til å komme til Caux, Moralsk Opprustnings treningsentrum i Europa. Han sier selv om hva han opplevde der: «Jeg tilbrakte mange år i Amerika, hvor jeg ble næret med bitterhetens brød. Det tok meg 15 år å finne svaret til min hevnløst. Jeg fant dette svar i Caux».

Mens han var i Caux, fikk han høre at noen av hans tilhengere hadde planlagt en blodig oppstand. På grunn av sin nye innstilling stanset Azekiwe det-

te, reiste hjem og tilbød å samarbeide med den britiske koloniminister og utsonet seg med noen av sine politiske rivaler hjemme. Etter denne begivenhet har mange av de politiske ledere i Nigeria vært i Caux og i Mackinac (MRA's trenings- sentrum i USA), og ledende menn i Nigeria har bevitnet at dette har betydd uhyre meget for landets enhet.

SIST sommer møtte jeg i Caux de menn som ledet opposisjonen mot kommuniststyret i Kerala. Deres fremste mann var Dr. Padmanabham, lederen for hindu-minoriteten i Kerala. I Caux fant hinduene enhet med de kristne, hvilket de ikke hadde hatt tidligere, slik at de i fremtiden kunne arbeide sammen. De følte alle at denne enhet mellom ikke-kommunistene var den avgjørende ting for Kerala. Denne enhet, sa de, må bygge på en ideologi, og de fant denne ideologi i Moralsk Opprustning.

Vi har talt meget om ungdommen om hva vi kan gjøre for å få ungdommen til å forstå og ta rette standpunkt i den ideologiske krig.

I 1957 inviterte Moskva 100 ledere for Seinendan-organisasjonen til en ungdomsfestival. Seinendan er en organisasjon på 4,3 millioner medlemmer, og den har avgjørende betydning for hele den politiske atmosfære i Japan. Dr. Buchman, grunnleggeren av Moralsk Opprustning, innbød dem til Mackinac. 94 av dem kom til Mackinack, 6 dro til Moskva. I Mackinac fant de noe nytt, som har betydd svært meget for Japan. Nå nylig har det vært valg i Seinendan. Kommunis-

Uforpliktete land

VÅRT LAND

8 JULI 1960

tene gjorde de største anstren-
gelser, men de hadde ikke hell
med seg. Til alle viktige stillin-
ger ble det valgt menn som var
trenet i Moralsk Opprustning.
Kishi sa engang, idet han pekte
på Seinendans bygning: «Det
flagget som vaier over denne
bygningen, avgjør hvilken vei
Japan skal gå. Det flagg ville
ha vært rødt dersom ikke le-
derne for Seinendan hadde kom-
met til Mackinac og hadde lært
å gå ikke til høyre eller til ven-
stre, men bent frem.»

DAG er vår oppmerksomhet
særlig rettet mot Kongo.
I sommer har mange av Kongos
politiske ledere vært i Caux.
Jeg møtte selv noen av dem der.
Mellom dem var Lengema, som
leder «Kongos nasjonalbeve-
gelse» i Bryssel, og som er en
venn av Lumumba. I dag reiser
et team fra Moralsk Opprust-
ning over hele Kongo i et regje-
ringsfly og oppfører den for-
enende ideologiske film «Frihet»
og «Livets høydepunkt». Forrige
mandag avbrøt regjeringen i
Kongo sitt møte for å se en av
disse filmene . . .

De politiske ledere i Nigeria,
Marokko, Kamerun, Kongo,
Uganda og andre land i Afrika
har inntrengende bedt Moralsk
Opprustning komme og hjelpe.

Dette viser meget klart at det
er meget vi kan gjøre. For min
del er jeg overbevist om at Mo-
ralsk Opprustnings arbeid er
det eneste som møter de dypeste
behov hos de uforpliktete na-
sjoner i dag. Men vi kan alle
gjøre dette, og jeg tror vi alle
må gjøre slike ting.

Det er en slags handling som
vil bevare frihet og sant demo-
krati for de kommende slekter.